

statné zodpovědnosti těch, kdož obchodní podniky vedou. (Pamětní spis k cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 str. 188.) Proto také v projednávaném případě se nezbavila obžalovaná trestní zodpovědnosti tím, že jako majitelka obchodu pověřila jeho vedením svého manžela, nýbrž zodpovídá společně s ním za jednání věřitele poškozující, předsevzaté z nedbalosti po době, kdy nabyla vědomosti o své platební nezpůsobilosti. Nalézací soud zjistil, že obžalovaná věděla, že není způsobilá platiti, již počátkem prosince 1923. Poněvadž (přes toto vědomí), jak rozsudek dále zjišťuje, během měsíce prosince 1923 společně se svým manželem nové zboží objednávala a částečně i staré dluhy platila, a nenavrhl ani zavedení vyrovnávacího řízení ani vyhlášení úpadku, jak byla podle zákonna povinna — poškodila tímto, z nedbalosti plynoucím jednáním své věřitele. Odpovídá proto odsuzující výrok správnému výkladu zákona i zjištěnému stavu věci. Za poškození věřitelů z nedbalosti zodpovídala by obžalovaná i v tom případě, kdyby poškozující jednání byl předsevzal její manžel skutečně sám, jak zmáteční stížnost tvrdí, ale rozsudek nezjišťuje. Byl by totiž jednal jen jako její zástupce, který zodpovídá trestně v e d l e, nikoliv n a m í s t ě majitele podniku.

Čís. 2251.

Spolupachatelství při zločinu veřejného násilí podle §u 81 tr. zák.

Byli-li pachatelé při činu vedeni týmž trestným úmyslem, třeba bez předchozího nebo výslovného dorozumění, vědouce jeden o spolupůsobení druhého, zodpovídá každý z nich jako spolupachatel za celý výsledek společné činnosti všech.

Byla-li tu jedním ze spolupachatelů vrchnostenská osoba poraněna, jest všem vyměřiti trest podle vyšší sazby §u 82 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm II 508/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 11. září 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá zmáteční stížnost, že obžalovaný M. a E. byli podle toho, co rozsudek zjišťuje, pouhými diváky při výstupu se železničními zřízenci. I kdyby bylo pravdou, že stěžovatelé hrozili zřízenci L-ovi pěstmi, nestačí prý toto zjištění k naplnění skutkové podstaty zločinu podle §u 81 tr. zák., dokud není zjištěno, že mu hrozili ublížením na těle, svobodě nebo zdraví, a že pohrůžky byly způsobilé, vzbuditi v ohrožených důvodnou obavu. Za zlé nakládání a násilné vztažení ruky předsevzaté K-em a M-em zodpovídají prý pouze tito obžalovaní sami, nikoliv také stěžovatelé, poněvadž prý mezi nimi a vlastními pachateli zločinu »nebylo duševního styku a stěžo-

vatelé ani nevěděli, že K. a M. vztáhnou násilně ruku na železniční zřízení. V souvislosti s tím namítá zmateční stížnost s hlediska čís. 10 (správně 11) Šu 281 tr. ř., že stěžovatelé nezodpovídají za poranění zřízence Gottharda L-a, přivoděné výhradně činností druhých obžalovaných, poněvadž tu prý není skutkových předpokladů spolupachatelství a že tedy neprávem bylo u nich použito vyšší trestní sazby Šu 82 tr. zák. Zmateční stížnost, která je z velké části provedena proti zákonu, poněvadž nedbá skutkových předpokladů, rozsudkem zjištěných, jest neodůvodněna, i pokud jest správně provedena. Trestní činnost podle Šu 81 tr. zák. záleží ve zprotivení se osobě vrchnostenské, když koná službu, buď psychickým násilím (nebezpečným vyhrožováním) nebo fyzickým násilím (vztažením ruky). Vykonalo-li tuto činnost při téměř trestném činu několik osob, t. j. byli-li pachatelé při něm vědomě společně činni, vedeni tímž trestným úmyslem (třeba i bez předchozího nebo výslovného dorozumění, vědouce prostě jeden o spolupůsobení druhého), zodpovídá každý z nich jako spolupachatel za celý výsledek společné činnosti všech.

V souzeném případě jsou v rozsudku obsaženy skutkové předpoklady pro spolupachatelství u všech čtyř obžalovaných, ježto jest zjištěno, že všichni čtyři vyvolali výstup s oběma železničními zřízenci, jsouce podnapilí, povykáním a lomozem v nádražní čekárně, že při výtržnosti všichni čtyři vědomě se účastnili, vedeni tímž úmyslem, zmařiti služební výkon L-ův (zjednání klidu v čekárně) i M-ův (zjištění totožnosti obžalovaných), a že do výstupu všichni čtyři činně zasáhli (vyhrůžkami slovem i skutkem, a násilným vztažením ruky). O pohrůžkách samých zjišťuje rozsudek výslovně, že bylo hrozeno slovem i skutkem, zlým nakládáním, tedy ublížením na zdraví nebo tělesné neporušenosti, a nalézací soud správně uznal, že pohrůžky byly vesměs nebezpečné, zjistiť, že byly s to vzbuditi obavu, že pachatelé vykonají ihned to, čím hrozili. Nehledě tedy k tomu, že již činnost stěžovatelů samotných, jak ji rozsudek zjišťuje (nebezpečná pohrůžka pěstini, zlým nakládáním, platicím L-ovi a násilné vztažení ruky na L-a vytlačení ho z čekárny) již o sobě stačí k naplnění skutkové podstaty zločinu Šu 81 tr. zák., poněvadž stěžovatelé činili obojím způsobem (fyzicky i psychicky) takový odpor osobě vrchnostenské, že by byla bývala musela ho dříve přemoci, chtěla-li úřední výkon vůbec provést, zodpovídají oba stěžovatelé za trestnou činnost dvou spolupachatelů K-e a M-a, kteří nebezpečnou pohrůžkou i přímým násilným vztažením ruky se vzepřeli jak zřízenci L-ovi, tak i staničnímu mistrovi Antonínu M-ovi a zodpovídají trestně také za poranění zřízence L-a, které mu způsobil pouze spoluobžalovaný M. Jenom tenkrát, kdyby tu nebylo vědomého spolupůsobení, bylo by možno činnost stěžovatelů posouditi samostatně a jen v tom případě by nezodpovídali za násilné jednání druhých a za způsobené poranění. Poněvadž však rozhodný skutkový předpoklad pro spolupachatelství jest v rozsudku formálně bezvadně zjištěn, zodpovídají stěžovatelé za celý výsledek a jejich odsouzení odpovídá zákonu, také pokud se jim dává za vinu, že se zprotivili staničnímu mistru M-ovi, a že způsobili poranění L-ovi. Z těchto úvah plyne, že nalézací soud při výměře trestu správně použil vyšší sazby Šu 82 tr. zák., poněvadž za poranění L-ovo

zodpovídají podle zásad o spolupachatelství všichni spolupachatelé, tedy také stěžovatelé, třeba že bylo způsobeno pouze jedním z nich.

Čís. 2252.

Subjektivní skutková podstata přečinu podle §§ů 335, 337 tr. zák. nepředpokládá, že pachatel předvidá nebo může předvidati (možnost) poškození právního statku tam uvedeného, nýbrž stačí, že předvidá (může předvidati) možnost nebezpečnosti (ohrožení onoho právního statku), že si tudíž uvědomil nebo při náležité pozornosti uvědomiti mohl, že z jeho jednání (opomenutí) nastane stav, který sám o sobě nebo přičiněním jiných okolností může vyvrcholiti ve skutečnou škodu.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm II 564/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 6. srpna 1925, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle §§ů 335, 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že brzdař Antonín S. utrpěl těžké poškození na těle tím, že obžalovaný zavřel dveře budky, v níž S. stál, aniž před tím S-a upozornil, neshledává však v jednání obžalovaného skutkovou podstatu přečinu podle §u 335, 337 tr. zák., ježto prý obžalovaný nemohl snadno postřící, že železniční zřízenec, který zná předpisy o uzavírání dveří vagonů a i následky neopatrného chování se u dveří — bude se u dveří budky chovati tak neopatrně, že přidrží rukou otevřené dveře. Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti tomuto osvobodujícímu výroku důvody zmatečnosti podle čís. 4, 7 a 9 a) §u 281 tr. ř. Důvod čís. 4 spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud zamítl mezitímním nálezem návrh veřejného obžalobce na výslech znalce z oboru železničního o tom, zda obžalovaný podle železničních předpisů směl při posunování na vagon vyskakovati čili nic. Jest jí přisvědčiti, neboť návrh ten týká se otázky závažné v této trestní věci, a neprávem má nalézací soud za to, že tomu tak není. Neboť, uváží-li se, že k naplnění skutkové podstaty přečinu podle §u 335 po případě 337 tr. zák. stačí — jak bude ještě blíže rozvedeno — předvídatelnost nebezpečnosti (nikoli též výsledku, jenž z něho skutečně vzešel), mohl obžalovaný, — byl-li oprávněn při posunování vlaku vyskočiti na stupátko vagonu a na něm státi, — dveře brzdařské budky zavřítí, aniž by si musil za všech okolností uvědomiti, že by tím mohl ohroziti nějaký právní statek předpisem §u 335 tr. zák. chráněný, obzvláště, když by snad při pohybu posunovaného vlaku byla otevřenými dveřmi budky ohrožena jeho vlastní tělesná bezpečnost, anebo když by podle předpisů pro posunování vlaku